

Горан Гоцић

ИСТРАЈНО У НЕВИНОСТИ

– на левој обали *џруди* –

где су сада Иван Хртл и дервиши, његови невидљиви непријатељи?
нестале амбиције и планови? Џулијан Лесаж који је с нама ратовао?
улицом Исток са емигрантским сновима, Донови умрли родитељи
воде ме тихо до јужне обале; шапућу: *Ту је и Блејк сшановао*

са Сицилијанцем Ла Манцом, његовим ситним очима и пороцима
у Кинглејк улици, бежећи од опсада, породица, државних удара,
с полицијом на његовом врату и убрзо на нашим вратима –
да, постао је господин кажу; ја чујем да не излази из затвора

та црначка битанга којој дугујем захвалност, оклизнут о пут врелу,
на Вест Енду с банкарима на посао, плодови немаштине крвави,
натраг до дома – Саутварк, једно топло тело на мом топлом телу:
чуо сам да се удајеш, љубави

– *џосџел и црнило* –

пред храмом светлости, у грозници, свет постаје, али се све мање
пред масивним изговором, у цркви, на подијуму ређају оданости,
јер уз госпел, хор идентично одевених одаје веровање –
јер уз плинске боце леже тела изгубљене младости

*At lilac evening I walked with every muscle aching
among the lights of ... and W..*

певају као једно, јашу на екстази, од једне душе још више црна,
ја њима овенчан, Икене блажен, пловећи утом блиском шизмом,
не мање него они, леп као они, а они непокорни
ништаван као они: ускраћен својим расизмом

*...in the D. coloured section
wishing I were a Negro..*

не знајући мање од имена његовог белог двојника,
не сећајући се више од себе самог чиме је платио слику
овог једностраног откупа небројених необојених верника
стапања с другима, бензинске заклетве, борбе за Африку

*...feeling that the best the white world had offered
was not enough ecstasy for me...*

богињи не треба ништа: на сторуком олтару се од ритма тресе,
знојем, мојим и њиховим, још причешћује свако црно лице,
изненада стопљена у стрпљење и осмех би да ме понесе,
оживевши црначке лепотице с косом од плача жице

*...not enough life, joy, kicks,
darkness, music, not enough night.*

еванђелисти плача и плаћања певају у црној мантији
бацају у недоглед кости и све бело моје, њишу се, хватају ме за руке,
под сводом поцрнелог неба купују моје успеће, уче ме мојој религији
радосни међу зидовима црног храма занемелог од буке

*All my life I had white ambitions.
It was the D. night; all I did was die.*

– истрајно у невиности –

на путовању у поређења убирам дивиденде љубави
не бојећи се мање таштих рана
оних које ми припадају само у недостатку стида,
кад чудном потребом страсти ризикујући да изазовем гнушање
покажем безименом брижно склопљене корице привида
how quickly pettiness returns,
and that most ignoble form of real estate...?

али не одмах, лагано, допреће му до свести призор
што је у сећању лагао у лажи подсећао на слике његових прилика
изнуђених као пораз или жртва укуса, прорез који се с очима коси
повез који крије све погледе увређених католика
не схвативши на који се део тела показани прамен односи;
...the possessive occupation and tyranny
over two inches of human flesh...

јер слепило се појавило
с начеља моје амајлије, а посвећено рухо моје изабранице
и женскост су понесене да ме охрабре и разнеже пред свима,
чак иако ме баш то понизи, баш она наружи кад је пригрлим,
а лице странца се заори осмесима

признаћу да то је истина –

...the wife's cunt.
...цитирајући псовке канадских псина

– срамни zaloгај –

праштајући сведеном,
праштајући разголићеном, пониженом и лаком,
ни као свирепом, ни као оправданом, ни као лишено наде,
сувише стварно да бих о њему могао да маштам,
то тело, од небеса и меса, од прекора и прогона,
без иједне мисли, иједног осећаја,
и од самог погледа мокро и гануто,
само то тело безмерно и безимено скривено је једном својом лажи
јер мекост замера сваком и кад опроштај тражи:
а ја му увек праштам

а кад с небесима и гресима на терету
том телу не будем више имао шта дати
могу рећи: ја сам веровао у љубав;
кад га под боље небо узнесу,
изложе пажљивијем погледу
могу рећи: ја сам њену утробу научио да се смеје;
кад очекујући да све замеримо свету,
а пут наша нага тај исти нам преступ опрости –
могу рећи: починисмо све то, драга, божји чак и у том бесу,
починусмо чисти чак и у тој телесности

јер поезија
то су само речи краја
другачије осведочене и оивичене собом,
за које не усуђујући се да проговорим или заћутим
могу видети само звезде исповести, затећи тренутак раја
за нас још једном отворен на путу до издисаја
пожелевши да ослепим поново с тобом